

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Jelgavā

2010.gada 20.aprīlī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese S.Ozola,

piedaloties pieteicējai *S.M.*,
atbildētāja Engures novada pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Engures novada
bāriņtiesas pilnvarotajai pārstāvei *M.P.*,
trešajai personai *A.A.* un trešās personas pārstāvim *L.A.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *S.M.*
(turpmāk tekstā – pieteicēja) pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Engures novada bāriņtiesai
iepazīstināt pieteicēju ar psiholoģes *I.P.* 2009.gada 26.jūnija atzinumu par pieteicējas dēla
iespējamo psihoemocionālo apdraudējumu un atlīdzinājumu par personisko un morālo kaitējumu
5 000 latu apmērā.

Aprakstošā daļa

[1] 2009.gada 16.jūlijā Engures pagasta bāriņtiesā (tagad – Engures novada bāriņtiesa;
turpmāk tekstā – Bāriņtiesa) saņemts pieteicējas iesniegums ar lūgumu izsniegt viņai dokumentu
kopijas, uz kuru pamata 2009.gada 2.jūlijā viņa bija uzaicināta ierasties uz pārrunām Tukuma
novada bāriņtiesā par pieteicējas dēla *A.A.* iespējamo psihoemocionālo apdraudējumu.

Bāriņtiesa ar 2009.gada 23.jūlija vēstuli Nr.1-16/M-20/119 atteicās nosūtīt (izsniegt)
pieteicējai psiholoģes *I.P.* 2009.gada 26.jūnija atzinumu par pieteicējas dēla iespējamo
psihoemocionālo apdraudējumu (turpmāk – Atzinums), pamatojot ar Bāriņtiesu likuma 17.panta
6.punktu, kas nosaka, ka bāriņtiesa neizpauž informāciju, kas jebkādā veidā varētu kaitēt bērnam
(..).

[2] 2009.gada 7.septembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums
par Bāriņtiesas 2009.gada 23.jūlija lēmumu Nr.1-16/M-20/119 daļā (turpmāk – Lēmums) par
atteikumu sniegt pieteicējai informāciju – Atzinumu un par atlīdzinājumu 5 000 latu apmērā par
kaitējumu, kas pieteicējai nodarīts ar Lēmumu.

Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Bāriņtiesai bija pienākums sniegt pieteicējai atbildi pēc būtības uz viņas iesniegumu
daļā par Atzinumu, jo kā bērna aizbildnei pieteicējai ir visas tiesības iepazīties ar jebkuru
dokumentu, kas attiecas uz viņas nepilngadīgo bērnu.

[2.2] Pieteicēja norāda, ka ar Bāriņtiesas rīcību pieteicējai ir nodarīts personisks
kaitējums viņas godam un cieņai, kā arī morālais kaitējums, kas saistīts ar pieteicējas padarīšanu
par pašas bērna ienaidnieku, liedzot rūpēties par bērnu; ar laiku, kas iztērēts tiesas procesiem,
pārdzīvojumiem un kaitējumu veselībai, uztraucoties par bērna dzīves apstākļiem un morālo
klimatu viņa apkārtnē.

[3] Bāriņtiesa rakstveida paskaidrojumos tiesai norāda, ka pieteicējas pieteikums ir
nepamatots un noraidāms, pamatojot to ar šādiem apsvērumiem:

[3.1] Bāriņtiesas pienākums ir nodrošināt bērna vai citas rīcībnespējīgas personas tiesību
un tiesisko interešu aizsardzību. Jebkādu šaubu gadījumā, ja kādas rīcības rezultātā, konkrētajā
gadījumā – informācijas izpaušanas rezultātā, bērnam var tikt nodarīts kaitējums, bāriņtiesai ir
jāvadās no iepriekš minētā principa un tai ir pienākums neizpaust informāciju.

[3.2] Atbildētājs norāda, ka Atzinums ir uzskatāms par konfidenciālu informāciju, jo tas skar nepilngadīgās personas privāto dzīvi – arī pieteicējas dēla attiecības ar pieteicēju un viņa vērtējumu par šīm attiecībām.

[3.3] Atzinuma izpaušanas, lai arī nepilngadīgā bērna mātei, vēlāk varētu radīt nospiedošas sekas uz nepilngadīgā psihi.

[3.4] Lēmumā par atteikumu izsniegt pieteicējai Atzinumu ir norādīta atsauce uz Latvijas Klīnisko psihologu Ētikas kodeksa normām, kas noteic, ka visa informācija, ko psihologs ieguvis no klienta, ir viņa profesionālais noslēpums un šī konfidenciālā informācija par klientu var tikt apspriesta tikai profesionālos nolūkos un tikai ar tām personām, kas tieši piedalās klienta problēmas risināšanā, informējot tās par konfidencialitātes ievērošanas nepieciešamību.

[3.5] Bāriņtiesa uzskata, ka pieteicējas prasījums ir nepamatots, līdz ar to arī pieteicējai ar atteikumu nav nodarīts jebkāds kaitējums.

[4] Tiesas sēdē pieteicēja prasījumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā ietvertajiem argumentiem.

[5] Tiesas sēdē Bāriņtiesas pārstāve prasījumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos ietvertajiem apsvērumiem, papildus norādot, ka par Atzinumā minēto bija noorganizēta tikšanās bāriņtiesā un daudzas lietas tika izrunātas.

[6] Tiesas sēdē trešā persona A.A. sava likumiskā pārstāvja tēva klātbūtnē paskaidroja, ka attiecībā uz Atzinumu un pieteicēju – ir lietas ko labāk būtu nezināt. Trešās personas pārstāvis norādīja, ka viss jau tika apspriests iepriekš bāriņtiesā trīs stundu garumā; attiecībā uz dāvanām ko pieteicēja dāvina sešpadsmitgadīgam puisim, jāvērtē cik tās ir adekvātas, un kā dēls jūtas mātes klātbūtnē.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, izvērtējot lietas materiālus un uzklusot administratīvā procesa dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, atzīst, ka pieteikums daļā ir pamatots un apmierināms, bet daļā par personīgā kaitējuma atlīdzinājumu ir noraidāms.

[8] Tiesa konstatē turpmāk norādīto lietas faktiskos apstākļus:

[8.1] 2009.gada 16.jūlijā Bāriņtiesā saņemts pieteicējas iesniegums, kurā lūgts izsniegt viņai dokumentu kopijas, uz kuru pamata pieteicēja tika aicināta ierasties uz pārrunām Tukuma bāriņtiesā par sava dēla iespējamo psihoemocionālo apdraudējumu (*lietas 37.lapa*);

[8.2] 2009.gada 23.jūlijā Bāriņtiesas priekšsēdētāja ar vēstuli Nr.1-16/M-20/119 (Lēmums) cita starpā informēja pieteicēju, ka Atzinums pieteicējai netiks nosūtīts, pamatojoties uz Bāriņtiesu likuma 17.panta 6.punktu (*lietas 17.lapa*).

[9] Tiesa konstatē, ka konkrētajā gadījumā nav piemērojams Informācijas atklātības likums, pretēji kā tas tika secināts, ierosinot lietu, vai, piemēram, Administratīvā procesa likuma 54.panta otrā daļa, kas noteic, ka privātpersonai (..), kas nav administratīvā procesa dalībnieks, informāciju sniedz saskaņā ar Informācijas atklātības likumu, Fizisko personu datu aizsardzības likumu un citiem normatīvajiem aktiem.

Šāds tiesas secinājums izriet no tā, ka pieteicēja pieprasīto informāciju ir vēlējusies saņemt, lai īstenotu un realizētu savu tiesību aizsardzību. Līdz ar to secināms, ka pieteicējas mērķis, vērstoties Bāriņtiesā, ir noteiktas informācijas, proti, Atzinuma saņemšana. Minēto apstiprina arī pieteicējas paskaidrojumi tiesas sēdē.

Savukārt iepriekš minēto normatīvo aktu tiesību normās noteiktā pieeja informācijai ir pamatota ar sabiedrības vispārēju interesi. Līdz ar to pieteicējas tiesības saņemt informāciju un sniedzamās informācijas apjoms ir jāvērtē kopsakarā ar pieteicējas tiesībām un pienākumiem saistībā ar viņas kā vecāka tiesībām un pienākumiem un jāskata prasījums par pienākuma uzlikšanu Bāriņtiesai izsniegt Atzinumu.

[10] Bāriņtiesas Lēmums, ar kuru ierobežotas pieteicējas tiesības iepazīties ar informāciju (Atzinumu), pamatots ar neizpaužamu informāciju, kas noteikta ar tiesību normu – Bāriņtiesas likuma 17.panta 6.punktu (bāriņtiesa neizpauž informāciju, kas jebkādā veidā varētu kaitēt bērnam).

Ievērojot minēto, tiesai ir jālemj par to, vai pieteicējai ir tiesības pieprasīt no Bāriņtiesas tādu informāciju un iepazīties ar to, kas saskaņā ar likumu uzskatāma neizpaužamu informāciju.

[11] Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 90.pants noteic, ka ikvienam ir tiesības zināt savas tiesības.

No Satversmes tiesas atziņas par šo normu izriet, ka šī konstitucionālā norma ievada Satversmē ietvertu pamattiesību katalogu un norāda uz nozīmi, kādu šīs pamattiesības nostiprināšanai Satversmē piešķirīs likumdevējs. Tikai persona, kas zina savas tiesības, spēj tās efektīvi īstenot un – nepamatota aizskāruma gadījumā – aizstāvēt taisnīgā tiesā. Līdz ar to Satversme paredz personas subjektīvās publiskās tiesības tikt informētai par tās tiesībām un arī pienākumiem (*sk. Satversmes tiesas 2006.gada 20.decembra sprieduma lietā Nr.2006-12-01 16.punktu*).

Arī Augstākās tiesas Senāts savā praksē ir norādījis: „Tiesības zināt savas tiesības ietver arī tiesības iepazīties ar informāciju, kura ar lielu varbūtību nosaka privātpersonas iespējamību vai, tieši otrādi, neiespējamību aizstāvēt savas subjektīvās mantiskās vai cita rakstura tiesības” (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 24.maija sprieduma lietā Nr.SKA-191/2007 14.punktu*).

Arī Fizisko personu datu aizsardzības likuma 7.panta 6.punktā noteikts, ka datu apstrāde (kas šā likuma izpratnē nozīmē arī datu izpaušanu) ir atļauta, ja tā nepieciešama, lai, ievērojot datu subjekta pamattiesības un brīvības, īstenotu sistēmas pārziņa vai tās trešās personas likumiskās intereses, kurai personas dati atklāti. Nosakot, ka pieteicējam izsniedzama tikai tā informācija, kas ir vispārpieejama, tiku nepamatoti sašaurinātas pieteicēja tiesības saņemt informāciju (*sk. turpat*).

No minētā tiesa secina, ka pieteicējai kā ieinteresētajai personai ir daudz plašākas tiesības saņemt specifisku informāciju, kas ir tieši saistīta ar viņu un kas ir nepieciešama savu tiesību vai tiesisko interešu nodrošināšanai.

[12] Bāriņtiesa savu atteikumu sniegt informāciju pamatojusi ar argumentu, ka konkrētajā gadījumā ir aizsargājamas bērna tiesības un ka Atzinumā ietvertā informācija ir apspriežama tikai ar tām personām, kas tieši piedalās *klienta* problēmas risināšanā.

Gan pieteicēja, gan Bāriņtiesas pārstāve tiesas sēdē apliecināja, ka par Atzinumā konstatēto starp pieteicēju, viņas dēlu un Bāriņtiesas pārstāvjiem ir notikušas pārrunas.

Tiesa, iepazīstoties ar Atzinuma saturu (*detalizētāku informāciju tiesa šajā spriedumā nenorāda, jo līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim pieteicējai ir noteikts ierobežojums iepazīties ar Atzinuma saturu*) secina, ka Lēmumā ietvertais atteikuma pamatojums nonāk pretrunā tam, kāda informācija ir ietverta Atzinumā un tam, ko, sniedzot šo Atzinumu, ir rekomendējusi psiholoģe. Proti, no Atzinumā sniegtās rekomendācijas izriet, ka par tajā konstatēto ir nepieciešamas pārrunas ar pieteicēju, izskaidrojot pieteicējai viņas rīcības ietekmi uz dēlu un citām saskarsmes formām.

Turklāt no Lēmumā norādītās atsauces uz Latvijas Klīnisko psihologu Ētikas kodeksa normām, kas ietverta arī Atzinumā, tiesa konstatē, ka vārds „*klients*”, kura problēma risināma, šajā gadījumā būtu tieši attiecināms uz pieteicēju. Līdz ar to no minētā izriet, ka ne tikai pieteicējas dēls, bet arī pati pieteicēja ir informējama par to, kas ietverts Atzinumā, it īpaši, ja Atzinumā rekomendēts apspriest tur konstatēto ar pieteicēju.

Savukārt, ieverot Lēmumā vispārīgu atsauci uz Bāriņtiesu likuma 17.panta 6.punktu, Bāriņtiesa nav norādījusi konkrētu faktu konstatējumu vai apstākļu iestāšanos, kādā veidā Atzinumā ietvertās informācijas izpaušana pieteicējai vai tajā ietvertās informācijas raksturs kaitēs viņas dēlam.

[13] Ievērojot iepriekš minēto, tiesa no lietas materiāliem secina, ka pieteicēja kā ieinteresētā persona, vēršoties Bāriņtiesā, savu interesi saņemt informāciju nav pamatojusi ar vispārēju interesi, bet gan, lai aizstāvētu un realizētu savas kā vecāka tiesības saskarsmē ar dēlu. Savukārt Bāriņtiesa nav ņēmusi vērā pieteicējas mērķi iepazīties ar Atzinuma saturu, lai pilnvērtīgi spētu īstenot savas subjektīvās tiesības.

Tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā pieteicējas tiesības saņemt informāciju – Atzinumu nav sašaurināmas, pamatojot ar bērna interesēm, jo no lietas materiāliem neizriet, ka pieteicējai būtu noteikts jebkāds ierobežojums sava dēla aprūpē vai saskarsmē.

Pie minētajiem apstākļiem, kad pieteicēja konkrētajā gadījumā ir ieinteresētā persona un turklāt informācija skar pieteicējas un viņas dēla attiecības, ir pietiekams pamats, lai atzītu pieteicējas tiesības uz informācijas – Atzinuma saņemšanu.

Tādējādi tiesa atzīst, ka Bāriņtiesa nepamatoti atteica izsniegt pieteicējai Atzinumu.

[14] Pieteicēja, pārsūdzot Lēmumu, vienlaicīgi prasa atlīdzinājumu 5000 latu apmērā par personisko un morālo kaitējumu, kas viņai nodarīts ar Bāriņtiesas rīcību, nepamatoti atsakot izsniegt Atzinumu.

Pieteicējas ieskatā personiskais kaitējums ir nodarīts viņas godam un cieņai, savukārt morālais kaitējums saistīts ar viņas padarīšanu par pašas bērna ienaidnieku; ar darbībām, kas liedz rūpēties par bērnu; ar laiku, kas iztērēts tiesas procesiem, pārdzīvojumiem un kaitējumu veselībai, uztraucoties par bērna dzīves apstākļiem un morālo klimatu viņa apkārtnē.

Satversmes 92.panta trešajā teikumā noteikts, ka nepamatota tiesību aizskārums gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu. Arī Administratīvā procesa likuma 92.pantā noteiktas tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par personisko un morālo kaitējumu, kas nodarīts administratīvajā procesā. Savukārt Satversmē un Administratīvā procesa likumā noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu konkrēti regulē Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likums (turpmāk – Zaudējumu atlīdzināšanas likums).

[15] Saskaņā ar Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 8.pantu personiskais kaitējums ir kaitējums, kas ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību nodarīts fiziskās personas dzīvībai, fiziskajai integritātei, veselībai, brīvībai, godam un cieņai, personiskam un ģimenes noslēpumam vai komercnoslēpumam, autortiesībām vai citām nemantiskajām tiesībām vai ar likumu aizsargātajām interesēm.

Saskaņā ar minētā likuma 9.pantu morālais kaitējums ir fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums.

Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 11.panta otrā daļa nosaka, ka personiskā atlīdzinājuma tiesiskais pamats tiek pierādīts ar Administratīvā procesa likumā noteiktajiem pierādīšanas līdzekļiem. Privātpersonai ir pienākums ne tikai norādīt personiskā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru, bet arī to pamatot.

Savukārt minētā likuma 11.panta trešā daļa nosaka, ka morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats uzskatāms par pierādītu, ja ir pierādīts fiziskās personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums.

[16] Attiecībā uz personiskā kaitējuma atlīdzinājumu tiesa norāda, ka visos gadījumos nodarītie mantiskie zaudējumi vai personiskais (arī morālais) kaitējums nosakāms ar pierādījumu palīdzību (Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 11.pants). Tātad personiskais kaitējums ir pierādāms ar vispārējiem pierādīšanas līdzekļiem (*sk., piemēram, Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 5.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-338/2009 13.punktu*).

Tiesa atzīst, ka pieteicēja nav pierādījusi (ar pieļaujamiem pierādīšanas līdzekļiem) personisko kaitējumu, kas viņai nodarīts ar Bāriņtiesas prettiesisku rīcību. Tiesa norāda, ka personiskā kaitējuma atlīdzinājuma prasījuma pamatā citastarp ir jābūt pierādītai cēloņsakarībai starp prettiesisku faktisko rīcību vai administratīvo aktu un pieteicējas goda un cieņas aizskārums.

Pieteicēja nav konkretizējusi, kādā veidā ar Bāriņtiesas rīcību, neizsniedzot viņai Atzinumu, viņai radies personiskais kaitējums, proti, aizskarts pieteicējas gods un cieņa vai reputācija. Tiesa šajā lietā nekonstatē, ka šāda Bāriņtiesas rīcība būtu izpausta trešajām personām, kas nav šīs lietas dalībnieki, vai kādā citā veidā publiski būtu aizskarts pieteicējas gods un cieņa.

Ņemot vērā minēto, atzīstams, ka pieteicējai personiskā kaitējuma materiāls atlīdzinājums nav nosakāms.

[17] Attiecībā uz prasījumu par morālā kaitējuma atlīdzinājumu tiesa norāda turpmāk minēto.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 94.panta ceturto daļu atlīdzinājuma veidi ir iepriekšējā stāvokļa atjaunošana vai zaudējuma (kaitējuma) atlīdzinājums naudā. Noteicošais atlīdzinājuma veids ir iepriekšējā stāvokļa atjaunošana. Vienīgi tad, ja iepriekšējo stāvokli nedz tiesiski, nedz faktiski nevar atjaunot, vai arī tas nav adekvāti, pieļaujams atlīdzinājums naudā. Iepriekšējā stāvokļa atjaunošana nav adekvāta, ja tā ir saistīta ar nesamērīgi lielām pūlēm, kas neatrodas saprātīgās attiecībās ar pieprasīto tiesisko stāvokli. Papildus šiem atlīdzinājuma veidiem Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta ceturtdaļa paredz iestādes atvainošanos kā atlīdzinājuma veidu par vieglu privātpersonai nodarīto personisko (arī morālo) kaitējumu (*sk., piemēram, Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 5.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-338/2009 12.punktu*).

Ne jebkurš morālais kaitējums ir atlīdzināms naudā. Vienīgi būtisku morālo kaitējumu ir atbilstīgi atlīdzināt naudā. Tādēļ Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta ceturtdaļa paredz, ka vieglāka privātpersonas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums gadījumā morālo kaitējumu var atlīdzināt ar iestādes rakstveida vai publisku atvainošanos. Atvainošanās ir atbilstīgākais atlīdzinājuma veids, ar kuru atlīdzina morālo kaitējumu, kurš nav smags (*sk. turpat, 14.punktu*).

Konkrētajā gadījumā tiesiskās situācijas atjaunošana nav iespējama, jo pieprasītās informācijas neizsniegšana attiecas uz to laika posmu, kad konkrēti tā bija nepieciešama pieteicējai savu tiesību vai tiesisko interešu nodrošināšanai.

Vienlaikus tiesa no lietas materiāliem nesaskata, ka pieteicējai tiesību aizskārums ir bijis tik smags un būtisks, lai kompensētu morālo kaitējumu naudā atbilstoši Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta trešajai daļai. Tas vien, ka pieprasītā informācija pieteicējai netika izsniegta konkrētajā brīdī, pats par sevi nav pamats atzīt, ka pieteicējai tika liegtas iespējas pārrunās apspriest jautājumus, kas saistīts ar viņas saskarsmi ar dēlu. Tiesas ieskatā Bāriņtiesas prettiesiskā rīcība nav vērtējama kā rupja un apzināta, kā arī no lietas materiāliem izriet, ka par Atzinumā konstatēto ir notikušas pārrunas starp pieteicēju, viņas dēlu un Bāriņtiesas pārstāvi. Līdz ar to konkrētajā gadījumā tiesa uzskata, ka atlīdzinājums nav nosakāms naudā, bet atvainošanās veidā.

[18] Atbildētājs konkrētajā lietā ir Engures novada pašvaldība.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 22.panta pirmās daļas 2.punktu administratīvi procesuālā tiesībspēja pilnā apjomā piemīt pašvaldībai (...). Savukārt Administratīvā procesa likuma APL 23.panta pirmā daļa noteic, ka publisko personu juridiskās personas vārdā rīkojas piekritīgais orgāns, iestāde (amatpersona) vai cits pilnvarots tiesību subjekts.

Ņemot to vērā minēto, atbildētāja Engures novada pašvaldības pusē pieaicinātajai iestādei Engures novada bāriņtiesai uzliekams pienākums rakstveidā atvainoties pieteicējai par morālo kaitējumu, kas nodarīts ar tās prettiesisko faktisko rīcību, neizsniedzot pieteicējai Atzinumu.

[19] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 255.panta pirmo daļu, ja tiesa atzīst par pamatotu pieteikumu, kas prasa no iestādes faktisku rīcību, tā taīsa spriedumu par iestādes pienākumu izpildīt konkrētas darbības un nosaka to izpildes termiņu.

Ievērojot to, ka tiesa šajā lietā pieņēma lēmumu par ierobežojumu pieteicējai iepazīties ar Atzinumu (*sk. lietas 45.lapa*), Bāriņtiesai uzliekams pienākums 15 dienu laikā pēc sprieduma spēkā stāšanās izpildīt pieteicējas informācijas pieprasījumu, izsniedzot Atzinumu.

[20] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa nospiež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Pieteicēja par pieteikumu samaksājusi valsts nodevu 20 latu apmērā (*lietas 7.lapa*). Līdz ar to, ņemot vērā, ka pieteicējas pieteikums daļēji apmierināts, valsts nodeva 20 latu apmērā piespriežama no atbildētāja – Engures novada pašvaldības.

[21] Ievērojot to, ka tiesa iepriekš [9] konstatēja, ka šīs lietas ietvaros pieteicējas prasījums nav skatāms atbilstoši Informācijas atklātības likuma noteiktajai kārtībai, kādā sniedzama informācija, līdz ar to pretēji tam kā tika norādīts tiesas sēdē, izskaidrojot tiesas nolēmuma pārsūdzēšana kārtību, šis spriedums ir pārsūdzams apelācijas kārtībā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246.-251.pantu, 253.panta piekto daļu un 255.panta pirmo daļu, 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt *S.M.* pieteikumu daļēji.

Uzlikt pienākumu Engures novada bāriņtiesai 15 dienu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas izsniegt *S.M.* psiholoģes *I.P.* 2009.gada 26.jūnija atzinumu.

Engures novada bāriņtiesai 15 dienu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas sniegt *S.M.* rakstveida atvainošanas par morālo kaitējumu, kas nodarīts ar tās prettiesisko faktisko rīcību, neizsniedzot pieteicējai *I.P.* 2009.gada 26.jūnija atzinumu.

Noraidīt *S.M.* pieteikumu daļā par personisko kaitējuma, kas viņai nodarīts ar Engures novada bāriņtiesas prettiesisko faktisko rīcību, neizsniedzot *I.P.* 2009.gada 26.jūnija atzinumu, atlīdzinājumu.

Piespriest no atbildētāja – Engures novada pašvaldības par labu *S.M.* viņas samaksāto valsts nodevu 20 (divdesmit) latu apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Jelgavas tiesu namā.

Tiesnese

S.Ozola